

Γιάννης Σταγάκης

Οι Τρεις Απίθανοι Φίλοι
που πήγαν οι μέλισσες;

Εικονογράφηση
Alina Ifthikar

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Τ

ΤΙΤΛΟΣ: Οι Τρεις Απίθανοι Φίλοι, που πήγαν οι μέλισσες;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Σταγάκης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Alina Ifthikar

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ειρήνη Σηφάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μανώλης Χατζηπαναγιώτου

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ Τ, Γιάννης Σταγάκης, 2023

Πρώτη Έκδοση: 2023

ISBN: 978-618-86766-0-2

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Τ

Εφ. Πολεμιστών 65, 73136, Χανιά

τηλ.: 2821501122

email: ekdoseisT@gmail.com

email: info@OiTreisApithanoiFiloi.gr

www.OiTreisApithanoiFiloi.gr

Στις δυο καθημερινές εμπνεύσεις της ζωής μου

Ευχαριστώ για τις πολύτιμες επισημάνσεις τους
Αθηνά Ντούλια, Σχ.. Σύμβουλο Π/θμιας Εκπ/σης PhD
Μαρία Περικάκη, Δασκάλα MSc
Ελπινίκη Μιχαλούδη, Φιλόλογο MSc

Ευχαριστώ aka-acid.com

Κεφάλαιο Ι

Ντριν! Το κουδούνι χτυπάει και ο Μαρ-
κέτος πετάγεται έξω, στην αυλή της τάξης
του. Προσγειώνεται δίπλα στην σκάλα της
τσουλήθρας. Ένα μεγάλο χαμόγελο διαγράφεται στο
πρόσωπό του.

«Πρώτος!!!» φωνάζει.

Ούτε που έχει αντιληφθεί τον Χαρίτο. Κάθεται
κάτω από τη σκάλα και έχει σκύψει να δέσει τα
κορδόνια από τα μπλε αθλητικά του παπούτσια.

Ένωσε ένα κύμα αέρα να τον περιβάλλει, καθώς
ξεχύθηκε με το μεγάλο άλμα του έξω στην αυλή.
Τώρα μόνο αντιλαμβάνεται ότι αυτό ήταν από το τα-
χύτατο τρέξιμο του Χαρίτου που τον προσπέρασε.

Η Κιτράνθη ακολουθεί με αργά βήματα, σχεδόν
νωχελικά, το θορυβώδες τσούρμο από τα παιδιά της
τάξης της που ξεχύνονται βιαστικά στην αυλή.

Κατευθύνεται προς την τσουλήθρα, με τους δυο φίλους της να την περιμένουν ήδη εκεί. Τους προσπερνάει με σταθερά βήματα με το βλέμμα καρφωμένο στο παρτέρι ευθεία μπροστά. Σταματάει και παρατηρεί τα λουλούδια και την μεγάλη αμυγδαλιά στο κέντρο.

Είναι άνοιξη! Τα πρώτα λουλούδια έχουν ήδη ανοίξει τα πέταλά τους, αφήνοντας το άρωμά τους να απλωθεί στην ατμόσφαιρα. Η Κιτράνθη σκύβει αργά πάνω από το μωβ άνθος μιας βιολέτας. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και σηκώνει αργά το σώμα της σε ευθεία στάση.

Κάνει ένα βήμα πίσω για να απολαύσει καλύτερα την εικόνα του ανοιξιάτικου παρτεριού. Πέφτει με την πλάτη της πάνω σε κάποιον γνωστό. Γυρίζει χαμογελαστή και βλέπει τις γνώριμες φάτσες του Μαρκέτου και του Χαρίτου που στέκονται πίσω της.

«Τι θα γίνει Κιτράνθη, θα κοιτάζεις τα λουλούδια όλο το διάλειμμα;»

Ο Μαρκέτος, πάνω στον οποίο έπεσε η Κιτράνθη, περιμένει με ανυπομονησία μια απάντηση. Βασικά, θέλει άμεσα μια πρόταση για παιχνίδι για αυτό το διάλειμμα.

Τα λεπτά του διαλείμματος κυλούν. Δεν θέλει να χάσει άλλο πολύτιμο χρόνο χωρίς να συμμετέχει σε κάποιο παιχνίδι.

«Και μην μας πεις πάλι να παίξουμε το παιχνίδι της αναγνώρισης της ανατομίας των ανθών! Αρκετά κάναμε από αυτά στην τάξη!» συμπληρώνει βιαστικά, αφήνοντάς τη με το στόμα ανοικτό καθώς προέβλεψε την απάντησή της.

«Ναι, αλλά έτσι έμαθες για τους στήμονες και τους ύπερους που υπάρχουν στα άνθη των φυτών. Η γονιμοποίηση του ύπερου από το στήμονα μας δίνει τα φρούτα και λαχανικά που τρώμε!

«Επιπλέον έμαθες ότι κάποια φυτά λέγονται μόνονικα. Έχουν είτε τέλειο άνθος με στήμονες και ύπερο είτε υπάρχουν στο ίδιο φυτό δυο διαφορετικά άνθη. Το ένα έχει μόνο στήμονες και το άλλο μόνο ύπερο. Αλλά το πιο ενδιαφέρον είναι ότι υπάρχουν και τα δίονικα φυτά—»

«Τα οποία έχουν άνθη μόνο με στήμονες στο αρσενικό φυτό και άνθη μόνο με ύπερους στο θηλυκό φυτό. Οπότε μόνο το θηλυκό φυτό παράγει καρπούς!» συμπληρώνουν με μια φωνή ο Χαρίτος με το Μαρκέτο, δείχνοντας εμπέδωση στο θέμα.

Είναι ο μόνος τρόπος για να αποφύγουν την επανάληψη του παιχνιδιού της εξερεύνησης των ανθών.

Ο Μαρκέτος κοιτάει με ανυπομονησία τους δυο φίλους του. Περιμένει ακόμα μια πρόταση για παιχνίδι. Έχει ήδη περάσει αρκετή ώρα από την αρχή του διαλείμματος. Ολοένα και μειώνεται ο διαθέσιμος χρόνος παιχνιδιού πριν το επόμενο μάθημα...

Η Κιτράνθη προφανώς δεν έχει κάποια καλύτερη πρόταση για παιχνίδι αυτή τη στιγμή. Εξάλλου η εξερεύνηση της φύσης και η γνωριμία με τα φυτά και τα έντομα είναι κάτι με το οποίο λατρεύει να ασχολείται. Έχει το βλέμμα της καρφωμένο στα άνθη της αμυγδαλιάς. Αλλά κάτι την απασχολεί, κάτι σαν να λείπει...

Ο Χαρίτος παραμένει χαλαρός και ήρεμος ως συνήθως. Το βλέμμα του πλανιέται στην αυλή και στα παιδιά που ήδη τρέχουν και παίζουν εκεί. Δεν μοιάζει να επείγεται να συμπεριληφθεί σε αυτό το θορυβώδες τσούρμο. Ούτε όμως και να ξεκινήσει κάποιο παιχνίδι παρέα με τους άλλους δυο φίλους του.

Ένα ελαφρύ χαμόγελο στα χείλη του δείχνει ότι τον ευχαριστεί να παρατηρεί τους χαρούμενους συμμαθητές του στην αυλή.

Όλη αυτή η απάθεια και αναποφασιστικότητα αρχίζει να ενοχλεί τον Μαρκέτο. Είναι ένα αεικίνητο παιδί και δεν μπορεί να αφήσει το διάλειμμα να πάει χαμένο χωρίς παιχνίδι.

Ξαφνικά, ένα δυνατό χτύπημα στην μπάλα και μια κραυγή ξαφνιάσματος κάνει τους τρεις φίλους να γυρίσουν και να κοιτάξουν προς την τσουλήθρα.

Πάνω στην κορφή της, ο μικρός Τέλης κρατάει ένα ξύλινο αυτοκινητάκι. Ήθελε να το βάλει να τρέξει στο κεκλιμένο επίπεδο της τσουλήθρας.

Η μπάλα όμως περνάει με ταχύτητα μπροστά από το πρόσωπό του κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του. Το ξύλινο παιχνίδι φεύγει από τα χέρια του, με κατεύθυνση ευθεία κάτω προς το δάπεδο.

Ακριβώς από κάτω, η Ναταλί έχει γονατίσει σκυφτή πάνω από το μπλοκ ζωγραφικής της. Σχεδιάζει ένα μεγάλο κίτρινο ήλιο, όπως αυτόν που λάμπει ψηλά εκείνη τη μέρα.

Η μπάλα συνεχίζει την πορεία της κατευθυνόμενη ψηλά, πάνω από τα κάγκελα της αυλής του σχολείου.

Ο Μαρκέτος λυγίζει τα γόνατά του και παίρνει μια βαθιά ανάσα. Την απελευθερώνει καθώς τεντώνει το δεξί του χέρι και εκτοξεύεται με ένα ψηλό άλμα προς την μπάλα. Αυτή καταλήγει στην παλάμη του και προσγειώνεται πιο πέρα μαζί με την μπάλα στην αγκαλιά του.

Την ίδια στιγμή η Κιτράνθη τεντώνει ψηλά τα χέρια της και λυγίζοντας τη μέση κάνει μια τούμπα ροντάτ προς τα μπροστά. Με δεύτερη τούμπα ανυψώνεται με ορμή στην κορφή της τσουλήθρας. Προσγειώνεται ακριβώς πίσω από τον Τέλη, τον οποίο παίρνει αγκαλιά επαναφέροντάς τον σε ισορροπία.

Ο Χαρίτος μοιάζει να εξαφανίζεται από τη θέση του δίπλα στους δυο φίλους του. Εμφανίζεται ξαφνικά δίπλα στη σκυμμένη Ναταλί, που συνεχίζει απερίσπαστη να βάφει τον μεγάλο ήλιο στο μπλοκ της. Ανοίγοντας τα χέρια του πάνω από το κεφάλι της, αφήνει το ξύλινο αυτοκινητάκι, που έφυγε από τα χέρια του Τέλη, να προσγειωθεί μέσα στα δικά του.

Η δασκάλα κοιτάει άναυδη την ταχύτητα εξελισσόμενη σκηγή. Ένα απαλό φύσημα ξεφεύγει από τα χείλη της με το που επανέρχεται η ηρεμία στην αυλή. Σίγουρα δεν θα μπορούσε να αποτρέψει την αλυσιδωτή αντίδραση των γεγονότων. Νιώθει όμως ανακούφιση που οι τρεις φίλοι κατάφεραν να σώσουν την κατάσταση.

Στην πραγματικότητα οι τρεις φίλοι έκαναν αυτό που εδώ και μερικά χρόνια κάνουν καθημερινά στις προπονήσεις τους.

Ο Μαρκέτος είναι αθλητής στο άλμα εις ύψος. Από πολύ μικρός τρελαινόταν να παίρνει φόρα και να πηδάει πάνω στο ψηλό κρεβάτι των γονιών του. Το υπερυψωμένο κρεβάτι, με το παχύ στρώμα, παρότι πολύ ψηλότερο από τα κοινά κρεβάτια, δεν εμπόδιζε το Μαρκέτο να κάνει άλματα επάνω του. Άλλα παιδιά στην ηλικία του θα δυσκολεύονταν ακόμα και να σκαρφαλώσουν σε αυτό.

Σήμερα, μετά από τόσες προπονήσεις, το κρεβάτι αυτό δεν αποτελεί καμιά πρόκληση. Αντίθετα τον συναρπάζει να δοκιμάζει όλο και ψηλότερα άλματα πάνω από τον πήχη, για να καταλήξει στο στρώμα του γυμναστηρίου.

Η Κιτράνθη είναι αθλήτρια της ενόργανης γυμναστικής. Απ' όταν θυμάται τον εαυτό της έκανε συνέχεια τούμπες. Άλλοτε προς τα μπρος, άλλοτε προς τα πίσω και όταν ανακάλυψε την τούμπα τροχό ενθουσιάστηκε. Η εγγραφή της στις προπονήσεις της ενόργανης γυμναστικής ήρθε σαν φυσικό επακόλουθο.

Βελτίωσε έτσι την ευλυγισία και την ισορροπία της, χτίζοντας ταυτόχρονα ένα δυνατό κορμί. Όσο για τις τούμπες, αυτές πλέον είναι πολλές στη σειρά και προς όλες τις κατευθύνσεις!

Ο Χαρίτος είναι αθλητής δρόμων ταχύτητας. Περπάτησε πολύ μικρός, μάλλον έτρεξε πολύ μικρός, μιας και ο Χαρίτος από τα πρώτα του βήματα άρχισε να τρέχει.

Έτσι μέσα στο σπίτι μόνιμα έτρεχε από δωμάτιο σε δωμάτιο. Ακόμα και για τα πιο συνηθισμένα πράγματα. Για να φέρει τα παιχνίδια που θα στήσει στο τραπεζάκι του σαλονιού, ο Χαρίτος έτρεχε!

Το γήπεδο, όπου κάνει προπονήσεις, είναι και το μόνο μέρος όπου καταφέρνει να λαχανιάσει. Ξεκινάει ταχύτατα πρώτος το τρέξιμο, αφήνοντας σύντομα πίσω τους συναθλητές του.

Συνεχίζει τη κυκλική διαδρομή, ακόμα και μετά την γραμμή του τερματισμού. Προσπαθεί να φτάσει εκ νέου τους συναθλητές του πριν τερματίσουν, το οποίο και καταφέρνει, τουλάχιστον για τους πιο αργούς από αυτούς.

Ο Μαρκέτος κοιτάει με θαυμασμό την δερμάτινη ποδοσφαιρική μπάλα με τις έντονες καλοσχηματισμένες ραφές, που έχει τώρα στην αγκαλιά του.

Βλέπει τον Λούκο να τον πλησιάζει τρέχοντας, για να πάρει πίσω το παιχνίδι του. Το άστοχο σουτ του παραλίγο να του στοιχίσει τη μπάλα του.

«Μπορώ να παίξω μαζί σας;» ρωτάει, καθώς δίνει την μπάλα στον Λούκο. Έχει μια κρυφή ελπίδα μήπως ενσωματωθεί σε κάποια από τις δύο ομάδες, ώστε να μην πάει χαμένο χωρίς παιχνίδι όλο το διάλειμμα.

«Εεε, μια άλλη φορά Μαρκέτο, έχουμε ήδη ξεκινήσει. Σε ευχαριστώ πάντως για την μπάλα», απαντάει ο Λούκος. Φεύγει τρέχοντας, παίρνοντας την μπάλα και επιστρέφει στην παρέα του για να συνεχίσουν το παιχνίδι.

Ο Μαρκέτος, με αργά βήματα και με μια μικρή απογοήτευση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, πλησιάζει τον Χαρίτο. Αυτός περιεργάζεται με ενδιαφέρον το ξύλινο αυτοκινητάκι που κατέληξε στα χέρια του.

Του κάνει μεγάλη εντύπωση, καθώς ανοίγουν οι πόρτες αλλά και το καπό. Κάτω από αυτό είναι τοποθετημένος ένας καλοσκαλισμένος ν6 κινητήρας με υπερτροφοδότη, που οι είσοδοι του αέρα του εξέχουν πάνω από το καπό.

«Να το δω και εγώ;» ρωτάει ο Μαρκέτος τον Χαρίτο, ο οποίος του δίνει το αυτοκινητάκι και προχωράει λίγο πιο πέρα. Κάθεται με διπλωμένα τα πόδια του, ακριβώς εκεί που τελειώνει η τσουλήθρα.

«Σπρώξε το τώρα σε μένα Μαρκέτο», φωνάζει ο Χαρίτος, την ώρα που η Κιτράνθη χαμογελαστή καταφθάνει δίπλα του, μετά από μια ευχάριστη κύλιση από την κορφή, στο χαμηλότερο άκρο της τσουλήθρας.